

200707607/1.

Datum uitspraak: 3 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/41810 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 27 september 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 augustus 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om de beperking van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te wijzigen en de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning te verlengen afgewezen.

Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 september 2007, verzonden op 3 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

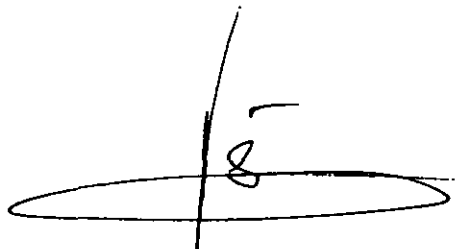
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 december 2007

314.

Verzonden: 3 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/41810
V-nummer:

Inzake: , eiseres,
gemachtigde mr. A.K.J. Plaisier, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. A.J. Hakvoort.

I Procesverloop

1 Eiseres, geboren op , bezit de Angolese nationaliteit. Zij verblijft naar eigen zeggen sedert 6 juni 2002 in Nederland. Op 7 juni 2002 heeft zij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 1 november 2002 is de asielaanvraag afgewezen en is eiseres in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Deze verblijfsvergunning is verleend met ingang van 7 juni 2002, met een geldigheidsduur tot 7 juni 2003. Vervolgens is de verblijfsvergunning tweemaal verlengd tot respectievelijk 7 juni 2004 en 24 oktober 2004. Namens eiseres is op 22 november 2002 tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 11 februari 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage het beroep, gericht tegen de weigering eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, niet-ontvankelijk verklaard.

2 Op 30 november 2004 heeft eiseres een aanvraag ingediend waarbij de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' te wijzigen in de beperking 'voortgezet verblijf' en die vergunning te verlengen. Bij besluit van 19 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit op 30 augustus 2005 bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn bij brief van 13 september 2005 aangevuld. Op 10 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

3 Op 29 augustus 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn bij brief van 13 oktober 2006 aangevuld. Verweerder heeft op 27 juli 2007 een verweerschrift ingediend.

4 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 14 september 2007. Ter zitting is verschenen eiseres in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 13 Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

1.2 Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

1.3 Ingevolge artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit (hierna: Vb 2000) kan in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 van het Vb 2000, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Wet heeft gehad en van wie het naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

1.4 Paragraaf C2/7.7.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van het vorenstaande artikel 3.51, kan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan. Hierin voorziet artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit. In individuele gevallen, waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf wordt voldaan, wordt altijd bezien of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grond van klemmende redenen van humanitaire aard.

Bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000 kunnen worden aangenomen, indien:

- a. de vreemdeling tot zijn meerderjarigheid in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling"; en
- b. hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning; en
- c. hij gedurende zijn verblijf in Nederland steeds voldeed aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzonder beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen.

(...)

Het betreft hier met name vreemdelingen van wie de verblijfsvergunning asiel is ingetrokken, dan wel niet is verlengd, en aan wie vervolgens een verblijfsvergunning is verleend op grond van het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Indien deze vreemdelingen op het moment dat zij meerderjarig worden meer dan drie jaar op grond van een verblijfsvergunning in Nederland verblijven, maar nog geen drie jaar in het bezit zijn van laatstgenoemde verblijfsvergunning, kunnen zij niet op grond van artikel 3.51 Vreemdelingenbesluit in aanmerking komen voor voortgezet verblijf. Van deze vreemdelingen kan, in de geest van het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen, echter niet gevergd worden dat zij na meer dan drie jaar verblijf in Nederland op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten.

Daarom kan in deze zaken artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit worden toegepast."

2 Verweerder heeft het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiseres komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.52 Vb 2000. Niet is gebleken dat van eiseres, wegens bijzondere individuele omstandigheden, niet gevergd kan worden Nederland te verlaten, zodat er geen aanleiding is eiseres conform artikel 3.52 Vb 2000 in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf'. Het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind is niet aan de orde, omdat eiseres meerderjarig is. De door eiseres genoemde bijzondere omstandigheden vormen ook in het licht van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geen aanleiding om af te wijken van de beleidsregels en eiseres in het bezit te stellen van een vergunning voor voortgezet verblijf.

3 Eiseres kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe het volgende aan. Eiseres stelt dat zij in het bezit gesteld dient te worden van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' dan wel een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.52 Vb 2000. Eiseres betoogt dat wegens bijzondere feiten en omstandigheden van haar niet gevergd kan worden Nederland te verlaten. In dit verband heeft zij aangevoerd dat zij volledig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Angolese samenleving is ontwend. Er is voor haar geen toekomst meer in Angola. In het licht van vorenstaande stelt eiseres dat verweerder ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb. Ten onrechte wordt overwogen dat terugkeer van eiseres naar het land van herkomst niet onevenredig bezwarend is. Voorts merkt eiseres op dat verweerder ten onrechte heeft afgezien om haar in bezwaar te horen. Ingevolge paragraaf B1/4.7.7 Vc 2000 wordt slechts van het horen afgezien indien het bezwaar kennelijk niet-ontvankelijk is, kennelijk ongegrond is, dan wel belanghebbenden hebben verklaard geen gebruik te willen maken van het recht om gehoord te worden. Omdat eiseres een beroep heeft gedaan op artikel 3.52 Vb 2000, op grond waarvan zij stelt, op basis van concrete feiten en omstandigheden, in aanmerking te komen voor de desbetreffende verblijfsvergunning, had het op de weg van verweerder gelegen eiseres alsnog te horen. Weliswaar is in het bestreden besluit overwogen dat het bezwaarschrift kennelijk ongegrond is in verband waarmee op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb is afgezien van het horen van eiseres, doch uit het bestreden besluit blijkt dit laatste niet. Onder punt 2 van het bestreden besluit staat dat het bezwaarschrift ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing brengt met zich mee dat eiseres wel had moeten worden gehoord. In dit kader verwijst eiseres naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 januari 2006, Awb 05/24354.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres op grond van artikel 3.51 Vb 2000 niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' omdat zij niet drie jaren in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning onder de beperking 'toegelaten als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

4.2 In geschil is de omstandigheid of aan eiseres op goede gronden op grond van artikel 3.52 Vb 2000 een verblijfsvergunning is onthouden.

4.3 Ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 Vb 2000 is het aan verweerder om te oordelen of het van eiseres wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat zij Nederland verlaat. De rechtbank dient deze toets terughoudend te verrichten. De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat, nu zij volledig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht terug te keren naar Angola. Uit de omstandigheid dat eiseres meer dan vijftien jaren in Angola heeft gewoond, tegenover vier jaar in Nederland heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat de banden met Angola niet zijn verbroken. Bovendien acht de rechtbank van belang dat het uitgangspunt van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen, zoals neergelegd in paragraaf C2/7.2.2 Vc 2000, is dat ook ná verlening van de verblijfsvergunning het uitgangspunt blijft dat de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst.

4.4 De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat zij, met haar gezin, geen toekomst heeft in Angola. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat indien de situatie voor eiseres in het land van herkomst minder gunstig is, dit geen reden is om in afwijking van het beleid verblijf toe te staan. Dat eiseres geen contact heeft met de vader van haar dochtertje en dat zij mede daardoor geheel op zichzelf is aangewezen voor wat betreft de verzorging en opvoeding van haar twee jonge kinderen, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat eiseres thans meerderjarig is en van haar verwacht mag worden dat zij zich na terugkeer naar het land van herkomst zelfstandig staande kan houden en de verantwoordelijkheid voor haar kinderen kan dragen. Zij heeft zich ook in Nederland staande kunnen houden zonder dat zij contact heeft met de vader van haar dochtertje. Niet valt in te zien dat deze situatie in het land van herkomst anders zou zijn.

4.5 Niet gebleken is dat van eiseres wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden Nederland te verlaten, zodat er derhalve geen aanleiding is eiseres conform artikel 3.52 Vb 2000 in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf'. De door eiseres genoemde bijzondere omstandigheden vormen ook in het kader van artikel 4:84 Awb geen aanleiding om af te wijken van de beleidsregels en eiseres in het bezit te stellen van een vergunning tot voortgezet verblijf. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiseres op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000 niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning.

5. Met betrekking tot de grief van eiseres dat zij niet op haar bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende. De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiseres in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiseres kon worden afgezien. De door eiseres aangehaalde uitspraak leidt niet tot een ander oordeel, nu

uit voormelde uitspraak blijkt dat niet van het horen in bezwaar had kunnen worden afgezien omdat verweerder in de beschikking in primo niet heeft gezien of er aanleiding is om de vreemdeling op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000 in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning en een beoordeling van zijn individuele omstandigheden, in het licht van artikel 3.52 van het Vb 2000, eerst heeft plaatsgevonden in het besluit op bezwaar. Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake. De grief faalt derhalve.

6 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

7 Het beroep is derhalve ongegrond.

8 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en door deze en mr. R. Simi, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

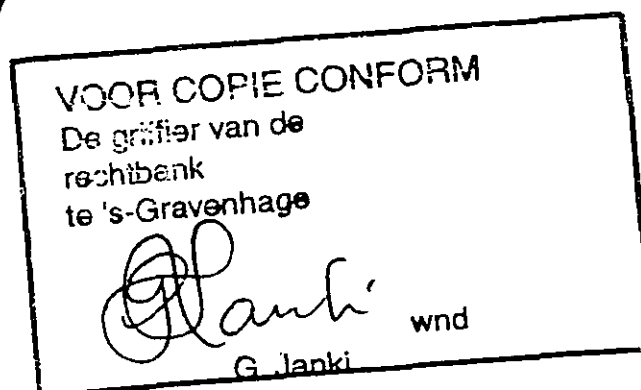

Uitgesproken in het openbaar op 27 september 2007.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: - 3 OKT 2007

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

BEZOEK- EN CORRESPONDENTIEADRES:

HALFROND 86 TEL: (010) 411 12 80
3071 PP ROTTERDAM FAX: (010) 413 17 37

MR A.P. VAN ELSWIJK
MR A.K.J. PLAISIER
MR MARIOLEIN P.G. RIETBERGEN
MR JOYCE A. SMITS
MR MONIQUE M. POLMAN
MR J. VAN DEN ENDE

MR S. BROEKZITTER-NIEUWLAND
(JURIDISCH MEDEWERKSTER)

MR B.B. RIETBERGEN
(ADVISEUR)

FAXBERICHT

Afdeling Rechtspraak van de
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Fax nr.: 070.365.13.80

Rotterdam, 30 oktober 2007

Inzake /Staat
Onze ref.: AP/YT/10960
Uw ref.:
email: plaisier@rpadvocaten.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5955-C	30 OKT 2007
ZAAKNR. 200707602	
AAN: P.W. de Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geven eerbiedig te kennen:

en

en

allen wonende te aan de in het bezit van de Angolese nationaliteit, te dezer zake allen uitdrukkelijk domicilie gekozen hebbende te Rotterdam aan het Halfrond 86 ten kantore van de advocaat en procureur mr A.K.J. Plaisier, die ingevolge artikel 70 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaaldelijk is gevolmachtigd het hoger beroep in te stellen.

Hoger beroep wordt ingesteld tegen de hierbij overlegde uitspraken van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam van 27 september 2007 – verzonden op 3 oktober 2007 – onder de AWB nummers: 06/41810 en 06/41806 en 06/41812. De genoemde uitspraken worden hierbij overgelegd als productie 1, 2 en 3.

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Bij genoemde uitspraken zijn de beroepen ongegrond verklaard tegen de besluiten van de staatssecretaris van justitie, voorheen de minister voor vreemdelingenzaken & integratie, verder te noemen verweerder, van 10 augustus 2006.

Appellanten verzoeken al hetgeen door of namens hen in eerste aanleg en/of in bezwaar naar voren is gebracht als hier woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraken voeren appellanten de volgende grieven aan:

GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank (punt 5 van de bestreden beslissingen) dat zij van oordeel is dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat rechtswegen van het horen van eiseres kan worden afgezien, gelet op de inhoud van de bezwaarschriften bezien in samenhang met hetgeen eisers in eerste instantie hebben aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissingen daaromtrent is overwogen.

Toelichting

In de bestreden beslissingen op bezwaar van 10 augustus 2006, verzonden op 11 augustus 2006 wordt als besluit gesteld onder punt 2 van genoemde beslissingen:

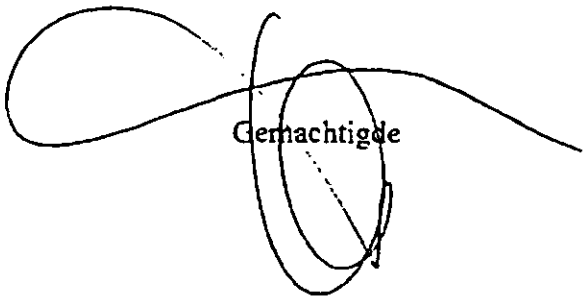
“Het bezwaarschrift wordt ongegrond verklaard.”

Appellanten hebben in beroep aangevoerd dat weliswaar in de bestreden beslissingen wordt overwogen dat de bezwaarschriften kennelijk ongegrond zijn in verband waarmee op grond van artikel 7:3, onder b van de algemene wet bestuursrecht is afgezien van het horen van eiseres, doch uit de bestreden beslissingen voor wat betreft het besluit (onder punt 2 van de desbetreffende beslissingen op bezwaar) dit laatste niet blijkt. Integendeel het besluit vermeldt “dat het bezwaarschrift ongegrond wordt verklaard”.

Appellanten zijn van mening dat, nu uit de besluiten van de bestreden beslissingen blijkt dat de bezwaren ongegrond zijn verklaard en niet kennelijk ongegrond zijn verklaard ten onrechte is afgezien van het horen van eisers op grond van artikel 7:3, onder b van de algemene wet bestuursrecht ondanks het gegeven dat in het lichaam van de beslissingen naar voren komt dat de bezwaren kennelijk ongegrond zijn.

WESHALVE wordt verzocht de beroepen gegrond te verklaren en de bestreden beslissingen te vernietigen.

Kosten rechtens.

Gemachtigde